

NU TE TEME, CREDE NUMAI!- *Învierea fiicei lui Iair, Duminica a 24-a după Rusalii* -

Deși pare abstractă, credința este concretă. Deși pare imposibilă, credința este reală. Deși pare grea, credința este ușoară. Deși pare oarbă, credința înseamnă lumină. Deși are origini divine, credința se împlinește pe pământ, prin oameni, în prezentul istoric. Constatăm însă că, de multe ori, credința noastră este atât de slabă și neputincioasă! Foarte des obstacolele, nereușitele sau problemele neașteptate ne aduc în pragul disperării și suntem gata să ne predăm fără a lupta pentru realizările sau năzuințele noastre! Cuvintele care le auzim în Sfânta Evanghelie: „Nu te teme, crede numai!”, rămân vii și încurajatoare. Dumnezeu ne-a pus să trăim în aceste vremuri deloc ușoare, când deși Biserica înalță rugăciuni și propovăduiește cuvântul Lui Dumnezeu, oamenii rămân surzi și orbi, nedorind să primească aceste adevăruri,

pentru ca în lume să triumfe păcatul. Timpuri în care mulți oameni cinstiți și conștiincioși se confruntă cu sărăcia și numeroase probleme sociale, deși își fac datoria toată viața. Iar bolnavii, cheltuiesc averi întregi, dar rămân în continuare în suferință. Și timpuri în care adevărații

credincioși sunt etichetați drept „habotnici” doar pentru faptul că își fac cruce în dreptul bisericii dragi, sau pentru faptul că participarea regulată la slujbele bisericii este o regulă pentru ei. Și totuși pentru fiecare dintre aceștia există un cuvânt veșnic de încurajare: „Nu te teme, crede numai!”. Se cuvine ca omul să primească orice dar de la Dumnezeu cu inimă curată și cu mulțumire. Se cere credință pentru a primi darul lui Dumnezeu, deși, după mila Lui cea mare, Dumnezeu face bine oamenilor și când ei nu-și arată credința. Cerând omului credință, Dumnezeu ne dezvăluie vrednicia de ființă liberă și cuvântătoare. Cum ar fi omul liber și înțelegător dacă n-ar lucra și el de bunăvoie ceva spre mântuire? Iar Dumnezeu cere de la om foarte puțin: credința în Dumnezeul cel viu, în dragostea Lui de oameni, care este totdeauna gata să se ofere omului și să facă pentru el totul, spre binele lui. Să ne ajute bunul Dumnezeu ca și credința noastră să devină vie, rugătoare și să atragă asupra noastră puterea Cerului, puterea lui Dumnezeu. Iar având această putere, fiecare dintre noi poate repeta cuvintele Apostolului: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește”. Și atunci se întâmplă minuni și în zilele noastre: cel slab devine puternic, cel sărman – răbdător și curajos, cel șovăielnic – ferm și încrezător. Atunci nefericirea noastră se preschimbă, noi devenim puternici întru Hristos, atunci ne putem lua crucea și urma Mântuitorul. Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea răbdare, ca și sufletele noastre să audă nu doar cuvintele de încurajare ale Mântuitorului: „Nu te teme; crede numai și te vei izbăvi”, dar și cuvintele nădejdi noastre: „Credința ta te-a mântuit. Mergi în pace!”. Amin!

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina - 9 noiembrie

Sfântul Ierarh Nectarie de la Eghina este unul din cei mai iubiți și căutați sfinți din Grecia de astăzi. S-a născut la 1 octombrie 1846, în orașelul Silivria de pe teritoriul Turciei. La botez, a primit numele de Anastasie, fiind al treilea copil din cei șapte pe care i-au avut părinții săi, Demos și Maria Kefalas. Primii ani de școală i-a făcut în orașelul natal, dovedindu-se un copil inteligent și dornic de învățătură, foarte atras de biserică și sfintele slujbe. La vârsta de 14 ani, pleacă la Constantinopol, unde ucenicește în magazinul unui negustor, ducând o viață plină de privațiuni materiale, dar și de mângâiere duhovnicească. La vârsta de 20 ani, Sfântul Nectarie se retrage în insula Hios, ca învățător, timp de șapte ani educând micii săi elevi în lumina iubirii de neam și credință. În 1873, este primit ca frate la Mănăstirea „Nea Moni”, primind în 1877, când este hirotonit diacon, numele de Nectarie. În 1881, părintele Nectarie se întoarce la mănăstire cu diploma de bacalaureat, absolvind apoi și Facultatea de Teologie din Atena, în 1886, cu binecuvântarea și ajutorul Patriarhului Sofronie al Alexandriei, fiind apoi hirotonit preot și arhimandrit. În 1889, Părintele Nectarie va fi hirotonit episcop, având funcția de consilier patriarhal și slujitor al altarului bisericii „Sf. Nicolae” din Cairo (Egipt), unde dobândește bogate roade atât în plan pastoral, cât și administrativ. În 1890, este angajat ca preot predicator al Mitropoliei de Evia. În 1893 autoritățile bisericești îi încredințează conducerea Seminarului Teologic „Rizareion” din Atena, unde a schimbat profund concepția profesorilor despre modul în care trebuie educați elevii teologi. Ca un bun păstor, îi învață pe toți să își raporteze faptele și inițiativele la Mântuitorul Hristos. Puterea exemplului personal, blândețea și viața sa sfântă au dus la schimbarea inimilor tuturor, elevi și profesori deopotrivă. Pensionat în 1908 din învățământ, Sfântul Nectarie se retrage în insula Eghina, urmându-și fiicele duhovnicești care, încă din 1904, primiseră binecuvântarea duhovnicului pentru a reînființa aici o mănăstire cu hramul „Sf. Treime”. Părintele a participat cu tot sufletul la acest nou început al vieții lui, dar și al obștii nou înființate. Păstorind cu dragoste turma cea cuvântătoare din întreaga insulă, timp de 12 ani, fiind iubit de toți cei care l-au cunoscut, Sfântul Nectarie a trecut la cele veșnice la 8 noiembrie 1920, fiind plâns de mulțime mare de călugări și credincioși. Cuviosul a fost canonizat de Patriarhia Ecumenică de la Constantinopol, în data de 20 aprilie 1961.

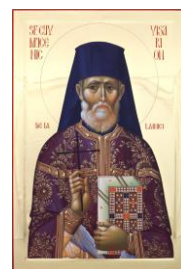

Prietenia îi dă omului cunoașterea de sine, ea îi descoperă unde și cum trebuie să lucreze asupra sa. Puterea de a lucra asupra sa se obține din acțiunea prietenilor unul asupra altuia. Conceptul de prietenie este legat de iubire, fiind un produs al iubirii, ca ceva care emană din dragostea de Dumnezeu și de semenii. Prietenia este identificată chiar cu însăși împlinirea poruncilor divine, cu toată legea Noului Testament. Părintele profesor Dumitru Stăniloae arată că sfințenia este nota caracteristică prieteniei, în sensul de comuniune a iubirii semenilor și un criteriu al prezenței și lucrării Duhului Sfânt în viața noastră pentru dobândirea mântuirii. Prietenia îl ajută pe om să trăiască în frăție cu toți oamenii, în sinceritate, în deschidere, în comunicare, în generozitatea jertfelnică, a purității intențiilor și a faptelor bune îndreptate spre fiecare om. De asemenea, îndepărtarea individualismului constituie o condiție esențială, ce poate fi depășită doar în relația cu celelalte persoane. Tocmai aici se regăsește caracterul sfințeniei oamenilor care au trăit această viață în comuniunea iubirii și a dăruirii totale la tot ceea ce a fost bine și ziditor pentru cei din jur, prin faptul că au ajuns la cunoașterea sinelui în raport cu ceilalți. În calitate de creștini, suntem datori să-i iubim pe toți membrii Bisericii și chiar pe toți oamenii. Dar în cadrul comunității generale, prietenul este legat de noi printr-o intimitate deosebită. Prietenul este, nu numai o ființă omenească pe care o iubim și al cărui bine îl vrem, ci părtașul la bucuriile și la durerile noastre, el este un intim al tainelor vieții noastre. Prietenia este pusă mai presus de orice, pentru că deschide în oamenii pe care îi unește, izvorul celei mai curate bunătăți. În general, prietenia se stabilește între două persoane care se completează una pe alta, formând o singură unitate: „*Mai fericiți sunt doi laolaltă decât unul*“ (Eclesiastul 4, 9). Ei își dau ajutor reciproc, se sprijină unul pe altul, se apără unul pe altul când sunt în primejdie. Prietenii se instruiesc unii pe alții, iar sfaturile prietenului sunt dulci și înveselesc inima ca untdelemnul și miresmele. Prietenia este un act liber și selectiv, o legătură personală și concretă între un om și alt om sau între un om și câțiva pe care împrejurările vieții i-a adus în legătură cu el. Fiecare om are în conștiința lui ideea de ordine de comuniune, de apartenență la o idee, la un concept; ceea ce presupune și împlinirea regulilor acelui precept de existență. Foloasele prieteniei sunt identificate și în raportul de a ajuta pe cineva să depășească un moment dificil din viață. Prietenia trebuie făcută cu tot trupul și sufletul față de celălalt. În prietenie trebuie păstrată o anumită cuviință: „*Pune rar piciorul în casa prietenului tău, ca nu cumva să se sature de tine și să te urască*“ (Pildele lui Solomon 25, 17). La baza adevăratei prietenii trebuie să găsim statornicia și încrederea reciprocă. Pentru susținerea prieteniei adevărate se cere ca bunii și adevărații prieteni să fie cu inima deschisă și curată, să fie sinceri și cu purtare corectă unul față de altul. Încrederea reciprocă este sufletul adevăratei prietenii. În ceea ce privește prietenia omului cu Dumnezeu, Mântuitorul Iisus Hristos arată clar în Noul Testament că: „*Oricine va face voia Tatălui Meu Celui din ceruri, acela îmi este și frate și soră și mamă*“ (Matei 12, 50). Iubirea de Dumnezeu este un exemplu de viață creștină care atrage dobândirea împărăției cerești.

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 12 noiembrie	17:00	Paraclisul Sf. icoane Portărița
Vineri 14 noiembrie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 15 noiembrie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernia Duminicii a 25-a
Duminică 16 noiembrie	07:00	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11:15	Program de bibliotecă

Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici – 10 noiembrie

Sfântul Cuvios Mucenic Visarion de la Lainici s-a născut la 28 mai 1884, în comuna Secuieni, județul Bacău, din părinții Gheorghe și Ilinca, oameni simpli, iubitori de Dumnezeu. A urmat clasele primare în localitatea natală, apoi Școala de cântăreți de la Roman, între anii 1900 și 1904. Alături de bunul prieten Mihai Bâtacă, viitorul arhimandrit Maxim Bâtacă, a ucenicit pe lângă episcopul Gherasim Safirin. În vremea studiilor, cei doi prieteni au împlinit slujirea de cântăreți la catedrala din Roman. Cei doi frați întru Hristos au intrat ca începători în Lavra Mănăstirii Frăsinei, în timpul stăreției arhimandritului Porfirie Bucureșcu. În anul 1908, ei au pus bazele muzicii psaltice la Mănăstirea Frăsinei. În anul 1910, starețul Porfirie I-a tuns Cuviosul, încredințându-l cu numele Visarion. Fiind o fire blândă și smerită, Cuviosul Visarion a început o nevoință și mai aspră. Psalmodia din adâncul inimii la strană, încât mulți lăcraimau la auzul vocii sale serafimice. Văzându-i urcușul duhovnicesc și viața plină de virtuți, starețul Porfirie I-a propus spre a fi hirotonit în anul 1922. În vara anului 1929, Episcopul Vartolomeu Stănescu al Râmnicului Noul Severin l-a trimis pe Cuviosul Visarion ca stareț la Mănăstirea Lainici. La Mănăstirea Lainici, Sfântul Cuvios Visarion a început treptat să statornicească rânduiala isihastă pe care o aflase la Mănăstirea Frăsinei. După 10 ani de stăreție la Lainici, Cuviosul Visarion adunase un sobor de peste douăzeci de călugări și frați. În timpul șantierului de la Bumbești-Livezeni, deschis de regimul comunist, în anul 1949, părintele Toia a organizat un spital pentru cei schilodiți în timpul lucrărilor, fiind mereu aproape de aceștia. Conform Securității, Cuviosul Visarion contracara astfel campania de educare marxist-leninistă care se desfășura în zonă. Mai mult, părintele organiza pelerinaje împreună cu minerii din Valea Jiului și refuza cu îndârjire ocuparea chiliilor de către trupele de Securitate care luptau împotriva partizanilor din munți, manifestări care au atras atenția organelor de represiune. A fost maltratat de Securitate și nu a putut fi salvat nici la spital, astfel încât la 8 noiembrie 1951 a trecut la cele veșnice. A fost canonizat de Biserica Ortodoxă în data de 4 februarie 2025.

† Dumnezeu împlinește rugăciunile noastre mai repede: când sunt însoțite de fapte bune și de post; când chemăm, mijlocirea Sfinților și când sunt făcute de mai mulți împreună.

† *Dumnezeu face minuni când cineva participă cu inima sa la durerea celui alt.*